

Ni več upanja ne vere,
 in nič lepega več ni.
 Tudi Tebe so ubili
 tam v Galiciji, moj drug.
 Polne so trpljenja mere.
 Porogljivo se reži
 mukam ljudstev tolsto lice
 sitih propovednikov nasilij.
 Ne dobrote ne pravice
 ni več. In tudi Bog se nas ne usmili.

*Ni popolnoma zamegljeno; a še jasnije naj i
 Fred. 27/4 95*

IVAN ALBREHT:

OD VSEGA, KAR ŽIVLJENJE NUDI.

Od vsega, kar življenje nudi,
 je srce trudno — in najlepše se mu studi ---
 in slehrno hotenje tone v klic prebeden:
 «Kje je zakriti, večno lepi Eden?»

Dejal je ta: «V zaničevanju, v boli.»
 A oni spet: «V prešernosti oholi.»
 Nekdo ga išče v zemlje skriti grudi,
 ta sluti v Kristu ga, a drugi v Budi.

V ta kaos blodnje in laži vkovana duša
 trepeče sama nad neznanim svetom,
 vzdrhteva, išče, čaka in posluša...

In tu: glas čisti, jasni, nezastrti,
 ki srce s srčnim mu sledi poletom,
 ker vse razjasni, reši — glas ljubeče smrti.

